

когато „детето е достатъчно порастнало, но преди да тръгне на училище”.

Сюнетът при “хорохане” рома в Североизточна България е предшестван от ритуал, извършван от жените. Те се събират рано сутринта в къщи и изчакват идването на хафъз – жена-ходжа. Тя чете мевлит – специална молитва за момчето и родителите му. Присъстват само жени и детето. Мъжете са на двора. Задължително преди мевлита “курбанът” е заколен, приготвен и всички хора са нахранени. След молитвата мъжете вземат детето и го придружават при обрязването (Петров, Маринов 2004: 74).

От сюнета се запазва парче кожичка и тя може да се ползва като сигурно средство за любовна магия. Порастналото момче увива

кожичката в бонбон или в нещо друго и го дава на харесваното момиче, да го изяде. Това най-често се прави чрез някоя приятелка. В този случай взаимността се смята за сигурна (Марушиакова 1992-в: 82).

С обредното кръщаване новороденото вече се счита за пълноправен член на общността.



*По време на сюнета*

*Безплодието* при жената е голямо нещастие и от това страда не само тя, а и цялото семейство. “На бездетните не гледаме с добро око” („тракийски” калайджии), “Тя не носи късмет в къщата” (лахо), тя е “ялова /”касъри”/ (фичери, хорохая). Нея никой не я иска, приемат я само родителите ѝ. Традиционно и до днес причините се търсят основно в жената. Циганите/ ромите трудно допускат, че те могат да бъдат и в мъжа.